

รักใน ฤดูร้อน

*Arousal
in
Summer*

illust : Pakkie Davie story : นกคณ.

Chapter 1

Start over.

ปี 1955

รัฐมอนแทนา, ประเทศสหรัฐอเมริกา

รถไฟเคลื่อนตัวไปบนรางเหล็กคู่ขนานเหยียดยาวไปไกลจนลับสายตา สายลมเย็นที่ผ่านเข้ามาจากทางหน้าต่างพัดเส้นผมสั้นสีบลอนด์ทองของชายหนุ่มปลิวไสว ดวงตะวันที่กำลังจะลับขอบฟ้าทอแสงสีส้มเจิดจ้าส่องตรงมายังนัยน์ตาสีฟ้า

หนุ่มสัญชาติอังกฤษ-อเมริกันวัยยี่สิบสามนั่งกอดกระเป๋าสัมภาระของตัวเองอยู่บนที่นั่งติดริมหน้าต่าง ทำท่าเหมือนจะเคลิ้มหลับสัปหงกไปหลายครั้ง จนกระทั่งสติดับวูบไปเขาก็ทิ้งศีรษะพิงกับขอบหน้าต่าง และเผลอปล่อยตัวรถไฟเที่ยวเดียวในมือร่วงหล่นลงสู่พื้น

“เฮ้ยๆ” ชายชราที่นั่งอยู่เก้าอี้ฝั่งตรงกันข้ามก้มลงไปหยิบตัวรถไฟที่ปลิวมาติดปลายรองเท้าขึ้นมา

“นี่พ่อหนุ่ม!”

เสียงตะโกนของชายชราดังขึ้นพร้อมๆ กับจังหวะที่รถไฟ

กระซวกก่อนจะหยุดเคลื่อนไหว ทำให้ลิโอตกใจสะดุ้งตัวตื่นจากความเหนื่อยล้า มองไปยังตัวรถไฟในมือหยาบกร้านของชายสวมหมวกปีกกว้างด้วยความตกใจ รีบเอื้อมสองมือไปจับตัวรถไฟของตัวเองคืนมา

“โอ้! ขอบคุณมากครับ”

ชายผู้นั้นไม่ได้ตอบอะไรนอกจากหยิบบุหรี่ยื่นมาจูดสูบ ก่อนจะพยักพืดหน้ามองมายังตัวรถไฟในมือของเขาแล้วเอ่ยถาม

“จะลงที่รัฐมอนแทนาหรือเปล่า”

“เอ่อ... ใช่ครับ”

“รถไฟจะจอดอีกห้านาที รีบลุกเถอะถ้าไม่อย่างเลียบ่าย”

เปลือกตาสีอ่อนพลันเบิกกว้างเมื่อได้ยินดังนั้น ชายหนุ่มรีบหันมองออกไปด้านนอกหน้าต่างที่ในเวลานี้ท้องฟ้าเริ่มมืด และเมื่อเห็นว่าป้ายสถานีด้านนอกเขียนว่า ‘Montana’ ก็รีบกุฏิกุจอลุกขึ้นจากที่นั่งอย่างรวดเร็ว

“ขอบคุณมากครับ”

หลังจากขอบคุณชายชราแปลกหน้า ลิโอก็ถือกระเป๋าสัมภาระอันหนักอึ้งของตัวเองเดินลงไปที่จากรถไฟ ก่อนจะหันมองไปรอบๆ ภาย

บรรยากาศวังเวงราวกับเมืองร้างของสถานียามโพล้เพล้ มีเพียงผู้รักษาความปลอดภัยหนึ่งคนนั่งหลับอยู่บนเก้าอี้ ลิโอวางกระเป๋าเดินทางลงบนพื้น แล้วหันกลับไปมองผู้โดยสารคนอื่นๆ ที่นั่งติดริมหน้าต่างและกำลังจ้องมองมาอย่างสนใจ จึงเห็นว่าเขาเป็นผู้โดยสารคนเดียวที่ลงสถานีนี้

“ไม่เปลี่ยนใจแน่ใช่ไหมพ่อกุญ?”

เสียงชายชราคนเดิมทำให้ลิโอหันกลับไปมองเมืองเล็กๆ

ท่ามกลางหุบเขาอันเงียบสงบที่ตั้งอยู่ข้างหน้า เสียงลมพัดผ่านหู
หวิว ๆ เสาไฟฟ้าบางต้นติด ๆ ดับ ๆ บนถนนมีเพียงรถยนต์สองสาม
คันวิ่งผ่าน ก่อนจะก้มลงหยิบกระเป๋าสัมภาระของตัวเองขึ้นมาถือ
แล้วก้าวเดินออกไปจากบริเวณนี้

ลิโอไม่มีวันเปลี่ยนใจเพราะไม่มีอะไรเลวร้ายไปกว่าสถานที่ที่
จากมาอีกแล้ว การถูกตามล่าทำให้เขาต้องทิ้งทุกอย่างที่เคยมีไว้ที่
รัฐวอชิงตัน ดี.ซี. เพื่อมาตามหาใครบางคนที่นี่...

คนที่จะสามารถปกป้องชีวิตของเขาได้ **คาร์ลตัน บลูแมน**
นักล่าค่าหัวผู้ทรงอิทธิพลคนนั้น...

โชคดียี่สิบในเมืองนี้ยังพอมีผู้คนเดินไปเดินมาบนถนนอยู่
บ้าง แม้ในช่วงพลบค่ำจะมีร้านค้าบางร้านเริ่มทยอยปิดกัน ทว่า
สถานเริงรมย์ยามค่ำคึกคักอย่างฮาเร็ม ร้านเหล้า และชาลูน¹ ยังคงเปิด
ไฟแสงสีส่องสว่าง แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจลบเลือนบรรยากาศอันน่า
เสียวสันหลังที่เขากำลังรู้สึกอยู่ในตอนนี้ให้น้อยลงไปเลยสักนิด

ลิโอรู้สึกเหมือนมีใครจ้องมองอยู่ตลอดเวลา แต่ในทุกครั้งที่
เขาหันหลังกลับไปมองก็ไม่พบใครผิดสังเกต เขาจึงรีบเร่งฝีเท้าเดิน
ไปตามทางที่คิดว่าน่าจะถูกต้องไปเรื่อย ๆ ก่อนจะเลือกเดินเข้าไปใน
ร้านค้าร้านหนึ่งที่ยังเปิดไฟอยู่และเจ้าของร้านก็เป็นผู้หญิงวัยกลาง
คนดูใจดี

“สวัสดีครับ **ฟาร์มฟลินท์ฮิลล์** ไปทะเล... อู๊ป!”

ยังไม่ทันที่ลิโอจะได้พูดจบประโยค หญิงรูปร่างท้วมผู้เป็น
เจ้าของร้านก็เดินตรงดิ่งเข้ามาปิดปากเขาไว้ ก่อนจะปิดประตูร้าน

¹ ร้านขายเหล้าหรือโรงนันทนาการที่มีการเต้นรำ แทงบิลเลียด ยิงปืน หรืออื่นๆ

และลงกลอนแน่นหนา

แกรก!

ครั้นได้สติลีโอก็รีบสะบัดตัวหนีออกจากกรงจับกุมแล้วก้าวถอยหลังไปเรื่อย ๆ ขณะเคลื่อนมือไปจับปืนพกที่เขาซ่อนไว้ตรงขอบกางเกงด้านหลังโดยอัตโนมัติ พร้อมกับจ้องมองเธอที่กำลังหมุนกายหันกลับมาด้วยสายตาแข็งกร้าวอย่างไม่หวาดกลัว

“คุณคิดจะทำอะไร”

“เอาละ ๆ ขอโทษที่เสียมารยาท ฉันไม่ได้จะทำอะไรคุณหรอก แต่เพราะคุณเอ๋ยชื่อนั้นออกมาในสถานที่ที่ไม่สมควร”

คำพูดและท่าทางของหญิงตรงหน้าทำให้ลีโอค่อย ๆ ลดปืนในมือลงช้า ๆ พร้อมกับขมวดคิ้วมองเธออย่างไม่เข้าใจ

“ชื่อนั้น? คุณหมายความว่าอะไร ผมไม่เข้าใจ”

“ย่านฮาร์เร็มเป็นเขตแบ่งชายแดนระหว่างกลุ่มมาเฟียสองกลุ่ม จำไว้ว่าถ้าคุณยังยืนอยู่ในถิ่นของ**ลอนด์สตอร์ม**ก็อย่าหลงพูดอะไรที่เกี่ยวกับ**ไฮนรีช**ออกมาให้ใครได้ยินถ้าคุณไม่อยากเดือดร้อน เพราะมันเป็นกฎของที่นี่ และที่สำคัญ ถ้าคุณจะไปฟาร์มฟลินท์ฮิลล์ละก็ นั่นหมายถึงว่าคุณกำลังเดินไปผิดทาง”

“แต่ผมเพิ่งมาใหม่ จะรู้ได้ยังไงว่าตอนนี้ผมอยู่ในถิ่นของใคร”

หญิงเจ้าของร้านเดินเข้ามาหยุดยืนข้าง ๆ ชี้อย่างเส้าไฟต้นหนึ่งที่ตั้งอยู่ด้านนอก แล้วกระซิบที่ข้างหูเขาแผ่วเบา

“เห็นสัญลักษณ์ที่เส้าไฟนั้นไหม”

ลีโอเหินปืนเอาไว้ตรงขอบกางเกงด้านหลัง มองผ่านประตูกระจกหน้าร้านไปยังเส้าไฟต้นดังกล่าวที่มีสัญลักษณ์วงกลมขีดพ่นด้วยสีเขียวยาว

“สัญลักษณ์บนเสาทุกต้นบ่งบอกอาณาเขต กากบาทสีแดงคืออาณาเขตของไฮนริช ส่วนวงกลมสีเขียวคืออาณาเขตของลอนด์-สตอร์ม จำไว้ว่าที่นี่ถูกปกครองด้วยอำนาจของผู้มีอิทธิพล แม้แต่ตำรวจทหารก็ไม่สามารถทำอะไรได้ ดังนั้นอย่าไปขัดขาใครเข้า ทำตัวให้ปกติกลมกลืนกับคนที่นี้... ทางที่ดีคุณควรเริ่มต้นจากการเลิกพกอาวุธติดตัวเดินไปไหนมาไหนแบบนี้” เธอเอ่ยขณะชูปืนกระบอกหนึ่งขึ้นมาให้ดู และเตรียมจะทิ้งมันลงในถังขยะที่ว่างอยู่ไม่ไกล

“หน้าตาก็ดูเรียบร้อย ไม่เหมือนคนที่ชอบพกปืนเลยนะ”

ลิโอไม่รู้สีกตัวด้วยซ้ำว่าเธอหยิบปืนออกไปตอนไหน จึงรีบจับขอบกางเกงด้านหลังที่ว่างเปล่าด้วยความตกใจ ก่อนเอื้อมมือไปหวังจะคว้าปืนกระบอกนั้นคืนมา แต่ด้วยทักษะการเอาตัวรอดอันรวดเร็วของเธอ ทำให้ในท้ายที่สุดปืนกระบอกนั้นก็ถูกทิ้งลงไปในถังขยะอย่างไม่มีไยดี

“ฉันไม่รู้ว่าคุณหวาดกลัวหรือหนีอะไรมาจนถึงต้องพกมันติดตัวไว้ แต่มันคงไม่ดีเท่าไรถ้าคุณโดนตรวจค้น ฉันเตือนด้วยความหวังดีนะ เพราะถ้ามีคนเจอเข้าเขาอาจคิดว่าคุณกำลังจะก่อการร้าย ทั้งมันไปนะดีแล้ว”

หลังจากพูดจบเธอก็ดับไฟลงเขาเบาๆ

“เอาละ เข้าเรื่องกันดีกว่า เมื่อที่คุณถามถึงฟาร์มฟลินท์ฮิลล์ใหม่ ฉันรู้สึกดีใจขึ้นมาเล็กน้อยพอรู้ว่าจุดหมายของคุณคือที่นั่น เพราะอย่างน้อยๆ **คาร์ลตัน บลูแมน** ก็มีมนุษยธรรมมากกว่า **ครูส บารอน** อยู่มากโข”

หญิงวัยกลางคนผู้นั้นมีนิสัยพูดไปเรื่อย ไม่ว่าจะถามเรื่องอะไร เธอก็พูดออกมาทั้งหมด แม้ลิโอจะไม่รู้ว่าเรื่องราวที่ได้ฟังมีส่วนจริงหรือเท็จมากนักแค่ไหน แต่ชื่อ **คาร์ลตัน บลูแมน** คือสิ่งที่เขารู้สึก

สนใจ...

“คุณพูดถึง คาร์ลตัน บลูแมน?”

“ฉันได้ยินมาว่านอกจากเขาจะเป็นเจ้าของฟาร์มผู้ร่ำรวยแล้ว เขายังมีธุรกิจกาสิโนในลาสเวกัสและในอีกหลาย ๆ แห่ง เงินสีเทาที่ได้รับมาเขานำมันไปสร้างโรงเรียนและสถานพยาบาลให้แก่ชาวเมือง ในมอนแทนาที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ห่างไกล ผู้คนที่นั่นส่วนมากเลยชื่นชอบเขา กลุ่มไฮนรีซจึงได้ครอบครองพื้นที่ของรัฐมอนแทนามากกว่า การเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลที่สุดในแถบนี้ทำให้คาร์ลตันมีนักการเมืองตำแหน่งใหญ่โตคอยหนุนหลัง เพราะเขาถือเป็นหัวคะแนนหลักของการหาเสียงในแต่ละครั้ง

“เขาคอยเป็นหูเป็นตาให้นักการเมืองหลายคน มีอำนาจต่อรองกับรัฐบาลและมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน เขาเป็นนักล่าค่าหัวของรัฐที่จับคนร้ายหนีคดีคืนสู่ระบบยุติธรรมมาหลายต่อหลายคนแล้ว”

ท่าทางนิ่งอึ้งของลิโอหลังจากที่ฟังเธอพูดจบก็ทำให้เธอเริ่มรู้ตัวว่าตอนนี้เธอพูดมากเกินไปแล้ว

“พอ ๆ ตอนนี้ฉันดูเหมือนจะพูดมากเกินไปแล้ว เดียวไปถึงฟาร์มคุณก็ได้พบเขาเอง... ว่าแต่คุณคงจะมาสัปดาห์เป็นเพื่อนบ้านสินะ เห็นว่าที่ฟลินท์ฮิลล์เพื่อนคนเก่าเพิ่งลาออกไป”

คำถามนั้นทำให้ลิโอคล้ายมีความคิดบางอย่างผุดขึ้นมาในหัว เริ่มรู้สึกว่าการตัดสินใจเข้ามาคุยกับเธอเป็นเรื่องที่ถูกต้อง แม้จะต้องแลกไปด้วยปืนหนึ่งกระบอกแต่มันก็คุ้มค่า เพราะตอนนี้เขาได้รับข้อมูลสำคัญที่เกี่ยวข้องกับคาร์ลตันมาเยอะพอสมควร

“อ้อ ๆ ใช่ว่ะครับ ผมมาสัปดาห์เป็นเพื่อนบ้าน...”

“นี่ฉันไม่ได้พูดมากเกินไปใช่ไหม” ท่าทางแปลก ๆ ของลิโอ

ทำให้หญิงเจ้าของร้านพุดพิมพำกับตัวเองเบา ๆ แต่ลิโอส่ายหน้าและเอื้อมมือไปตบไหล่เธอ

“ไม่เลย คุณทำดีแล้ว หลังจากนั้นผมจะต้องเดินทางไปทางไหนต่อ”

“คุณเดินตามถนนเส้นนี้ไปเรื่อย ๆ ฟาร์มฟลินท์ฮิลล์อยู่สุดปลายถนนติดกับภูเขา โชคดีนะคุณ ฉันเชื่อว่าต่อให้คุณจะหนีอะไรมาก็ตาม ถ้าคุณสามารถอยู่ได้ความคุ้มครองของโฮนัรริชแล้ว... คุณจะปลอดภัย”

ฟาร์มฟลินท์ฮิลล์

“ผลการชันสูตรศพระบุว่า ประธานาธิบดีวิลเลียม ครัมป์ตัน ครีตดด... ถูกยิงเข้าที่ศีรษะหนึ่งนัดภายในห้องพัก คีค คะ...ครีตดด... เป็นผลให้เสียชีวิตในสถานที่เกิดเหตุทันที ตำรวจกำลังเร่งสืบ... ครีตดด”

เสียงสัญญาณขาด ๆ หาย ๆ จากเครื่องรับวิทยุแบบหลอด² ที่ตั้งอยู่บนโต๊ะไม้ตีดริมหน้าต่างทำให้ชายวัยกลางคนรูปร่างกำยำที่นั่งคาบอนุหรือถักเชือกคล้องวัวอยู่บนโซฟาว่างสิ่งที่อยู่ในมือลงด้วยความหงุดหงิดเล็กน้อย

“สัญญาณไม่ได้เรื่อง”

คาร์ลตันลุกเดินไปหมุนปุ่มปรับคลื่นความถี่วิทยุจนกระทั่งเพลงของ แองก์ วิลเลียมส์³ ศิลปินที่เขาชื่นชอบดังออกมาแทนที่

² เครื่องรับวิทยุโบราณ หรือวิทยุหลอด เป็นสื่อที่ให้ความรู้ข่าวสารและความบันเทิงในด้านเสียงเพลงที่ได้รับความนิยมในอดีต

³ แองก์ วิลเลียมส์ (Hank Williams) นักร้อง นักแต่งเพลง และนักดนตรีชาวอเมริกัน เป็นที่ยอมรับว่าเป็นหนึ่งในศิลปินที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของประเทศตลอดกาล

♪ I tried so hard my dear to show that you're my every dream.

Yet you're afraid each thing I do is just some evil scheme.

A memory from your lonesome past keeps us so far apart.

Why can't I free your doubtful mind and melt your cold, cold heart.⁴ ♪

คาร์ลตันใช้สองนิ้วคืบบุหรีแล้วพ่นควีนส์เทอพวยพุ่งออกจากปาก เท่าที่สวมรองเท้าบูตหนังสีน้ำตาลเคาะกับพื้นไม้เบาๆ ตามจังหวะเพลงแนวคันทรี่ โดยที่สายตาดำจ้องมองไปยัง **โคดี้ บลูแมน** น้องชายของเขาที่ยืนคุยกับบุคคลปริศนาคนหนึ่งด้วยท่าทางหัวเสียอยู่หน้าบ้าน

นัยน์ตามสีน้ำตาลบุรุษเด้มั่งสำรวจแขกผู้มาใหม่ซึ่งเป็นชายหนุ่มวัยรุ่น มีรูปร่างสูงโปร่งสมส่วน แม้แสงไฟที่ค่อนข้างสลัวจะทำให้มองเห็นใบหน้าของอีกฝ่ายไม่ถนัดนัก แต่จากการแต่งกายด้วยเสื้อเชิ้ตสีอ่อนติดกระดุมจนถึงคอ ชายเสื้อสอดเข้าในกางเกงผ้าสีน้ำตาลเข้ม ผิวขาวดุสะอาดสะอาดอัน ผสมสีบลอนด์ทองที่ถูกเซตอย่างเรียบร้อย ทำให้เขานึกไปถึงลูกชายท่านทูตหรือนักวิชาการที่เติบโตขึ้นมาในแวดวงตระกูลร่ำรวยอะไรเทือกๆ นั้น ซึ่งดูไม่น่าจะเดินทางมาสถานที่แห่งนี้ได้ด้วยตัวคนเดียว

หลังจากเวลาผ่านไปสักพัก การพูดคุยของคนทั้งคู่จะจบลงไม่ทันไรนัก โคดี้จึงเดินกลับมาและปิดประตูหน้าบ้านอย่างแรง
ปัง!

⁴ เพลง "Cold, Cold heart" ร้องโดย แฮงค์ วิลเลียมส์

“คาร์ล มีคนมาหา”

“ใคร” คาร์ลตื่นถามก่อนจะสูบนิโคตินเข้าเต็มปอด

“ไม่รู้ คุณเอง”

คาร์ลตื่นเหลือบมองไปยังน้องชายที่ทิ้งตัวนั่งลงบนโซฟา แล้วหยิบเชือกที่เขาทำทิ้งไว้ขึ้นมาถักต่อโดยไม่ได้ตอบอะไร ก่อนจะเดินตรงไปยังประตูแล้วหมุนลูกบิดเปิดออกไปด้านนอกบ้าน

รีบรวบยาวก้าวเดินไปหยุดยืนอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลกับแขกผู้มาใหม่ จึงเห็นว่าคนตรงหน้ามีส่วนสูงน้อยกว่าเขาอยู่หลายเซนติ์ อีกทั้งยังมีใบหน้าและนัยน์ตาสีฟ้าใสเหมือนกับใครบางคนที่เคยรู้จัก...

แต่ถึงอย่างนั้นความไม่แน่ใจแวบหนึ่งก็ผุดขึ้นมาในความคิด เพราะมันก็หลายปีมาแล้ว อีกทั้งคำคิณนั้นเขาอยู่ในอาการเมามายจนไม่ได้แม้แต่ถามไถ่ชื่อของคู่ขนอนเสียด้วยซ้ำ หลงเหลือไว้เพียงความทรงจำอันร่ำร้อนที่ยังทำให้เขาหวนกลับไปนึกถึงอยู่บ่อยครั้ง

ความคับข้องใจทำให้คาร์ลตื่นมองสำรวจคนตรงหน้าอย่างพิจารณา ซึ่งรูปร่างหน้าตาของอีกฝ่ายก็ใกล้เคียงกับคนที่เขารู้จักเป็นอย่างมาก และเขาก็มั่นใจว่าเขาไม่มีวันจำผิดคน เพราะในคำคิณนั้นเขาได้สำรวจและสัมผัสไปทั่วทุกอณูของร่างกาย...

“เราเคยเจอกันมาก่อนหรือเปล่า”

เสียงกอดต่ำฟังดูคุ้นคล้ายกำลังค้นหาอะไรบางอย่างทำให้บรรยากาศการสนทนาของพวกเขาเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนที่ลิโอจะตอบกลับด้วยเสียงและท่าทีสบายๆ รวากับว่าไม่มีสิ่งใดผิดปกติ

“คุณคง... จำผิดคนแล้วละ”

คาร์ลตื่นมองอีกฝ่ายด้วยแววตาลุ่มลึกอย่างสุดประมาณ รวากับกำลังหาบางสิ่งที่ชอบเร้นอยู่ในดวงตาคู่นั้น เพราะคำตอบที่ได้รับไม่ได้ทำให้เขาหายกลางแคลงใจเลยสักนิด

“มาทำอะไรที่นี่”

“ผมกำลังหางานทำ ได้ยินมาว่าที่นี่หาพ่อบ้านอยู่ใช่ไหม”

“ชื่ออะไร”

“ลีโอ”

“นามสกุล?”

คาร์ลตันไล่เลียงดูต้นจิงใจทำให้คู่สนทนารู้สึกกดดัน พร้อมกับอัดนิโคตินเข้าปากล้วงในปากก่อนพ่นมันออกมาช้า ๆ แต่ดูเหมือนว่าแขกผู้มาใหม่จะไม่ได้รู้สึกเกรงกลัวเลยสักนิด

“คอสท์เนอร์...ผม ลีโอ คอสท์เนอร์”

“ทำอะไรเป็น”

“ผมทำอาหารได้ ครอบครัวยุโรปเคยมีธุรกิจร้านอาหาร ส่วนงานบ้านอื่นๆ ปัด กวาด เช็ด ถู ก็พอทำได้เหมือนกัน”

“อย่างอื่นล่ะ ชีต้า เลี้ยงวัว ตู๋ลป็น?”

“ไม่ถนัดเท่าไร แต่ผมเป็นคนเรียนรู้เร็วนะ”

คาร์ลตันพยักหน้าช้า ๆ

“ต้องการค่าตอบแทนเท่าไร?”

“ก็แล้วแต่คุณจะให้ ผมขอแค่ที่นอนและอาหารพออิ่มท้อง”

“เลียม!” คาร์ลตันตะโกนเรียกลูกน้องคนสนิทเสียงดังลั่น ก่อนชายเจ้าของชื่อจะเปิดประตูวิ่งออกมาจากด้านในบ้าน มาหยุดยืนอยู่ข้าง ๆ ด้วยท่าทีสงบเสงี่ยม

“ครับเจ้านาย!”

“คันตัว” คาร์ลตันออกคำสั่งพร้อมกับพยักพยักหน้าไปทางลีโอ

“เชิญครับ” ลีโอยกมือสองข้างขึ้นพร้อมกับคิดในใจว่า เขาโชคดีเหลือเกินที่ป็นพนักงาญเจ้าของร้านค้าคนนั้นทิ้งไปแล้ว จึงปล่อย

ให้เลียมคันตัวและกระเป๋ของเขาโดยไม่ขัดขืน

“นายมาจากไหน”

ลีโอเงียบไปครู่หนึ่ง

“...รัฐไอดาโฮ⁵”

“ไม่มีอาวุธครับเจ้านาย”

ความจริงแล้วนอกจากอาวุธ คาร์ลตันสนใจสิ่งอื่นในกระเป๋านั้น การมาสวมครื่องานพร้อมกับกระเป๋าสัมภาระที่ข้างในบรรจุของเหมือนจะย้ายถิ่นฐาน ทั้งยังไม่มีการต่อรองเงินเดือนขอแค่ที่นอนและอาหาร รวากับเดินทางมาเพื่อฝากชีวิตเอาไว้ที่นี้ยังทำให้อีกฝ่ายดูน่าสงสัย อีกทั้งเสื้อผ้าราคาแพงหลายตัวกระจัดกระจายอยู่บนพื้น กีบงบอกฐานะได้เป็นอย่างดี

แม้ความรู้สึกลึกๆ คาร์ลตันจะคิดว่าคนผู้นี้คงมีสิ่งปิดบังไว้และไม่ได้เดินทางมาจากรัฐไอดาโฮอย่างที่กล่าว แต่เขารู้สึกสนใจลีโอมากเป็นพิเศษ... โดยเฉพาะเรื่องราวของพวกเขาที่เกิดขึ้นในคืนนั้น

“รีบเก็บของแล้วตามมา ฉันจะพาไปดูห้อง”

เมื่อลีโอได้ยินดังนั้นก็รีบกำลงเก็บของใช้ส่วนตัวทั้งหมดที่กระจัดกระจายอยู่ใส่กระเป๋าของตัวเองอย่างเดิม ซึ่งในตอนนั้นโคดี้ที่ยืนสังเกตการณ์อยู่เงียบๆ ตรงหน้าประตูก็รีบสาวเท้าเดินเข้ามา กอดคอพา คาร์ลตันเดินออกมาจากบริเวณนั้น แล้วกระซิบคุยกับอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดที่เจือไปด้วยความกังวลเล็กๆ

“คิดให้ดีๆ นะคาร์ล... เอาใครก็ไม่รู้เข้าบ้านแบบนี้ ระวังจะยุ่งยาก”

⁵ รัฐหนึ่งในภูมิภาคตะวันตกเฉียงเหนือแปซิฟิกของทวีปอเมริกาเหนือและในภาคตะวันตกของสหรัฐอเมริกา มีพรมแดนทิศเหนือติดต่อกับรัฐบริติชโคลัมเบีย ประเทศแคนาดา ทิศตะวันออกติดต่อกับรัฐมอนแทนา

บ้านหลังนี้เป็นบ้านสองชั้นที่ถูกออกแบบอย่างเรียบง่าย สไตล์คันทรี่ด้วยวัสดุทำจากไม้ซุง ห้องนั่งเล่นค่อนข้างกว้างขวาง มีเตาผิงสำหรับหน้าหนาว มีโซฟาที่ทำจากผ้า มีพรมหนังวัวขนาดใหญ่ปูอยู่กลางบ้าน มีเครื่องดนตรีประเภทเปียโน กีตาร์ และแบนโจ⁶ ข้าวของเครื่องใช้ส่วนใหญ่ล้วนแต่ทำจากไม้สนและไม้โอ๊ก ของประดับประดาเน้นเป็นสีทองเหลืองหรือโลหะรมควันเข้ากับโทนสีเอิร์ธโทนของบ้าน

ส่วนห้องพักผ่อนส่วนตัวของพ่อบ้านอยู่ชั้นล่าง โดยมีประตูเชื่อมกับห้องนั่งเล่นเยื้องไปทางด้านซ้าย เป็นห้องนอนเล็กๆ ที่มีห้องน้ำในตัว แต่ไม่ได้มีเครื่องใช้อะไรมากนัก นอกจากเตียง โต๊ะสำหรับเขียนหนังสือ และตู้เสื้อผ้า

“นอนได้ไหม”

คาร์ลตันยื่นกอดอกฟิงขอบประตูมองคนที่เพิ่งจะรับตำแหน่งพ่อบ้านหมาดๆ ถือกะเปาะสัมภาระเดินเข้าไปวางที่ปลายเตียงพร้อมกับหันมองไปรอบๆ ห้อง

“งานของนายคือดูแลทั้งหมดภายในบ้านหลังนี้ ซักผ้า ภูบ้านดูแลบ้านให้ฉัน ค่าแรงเดือนละสี่ร้อยเหรียญ ไม่มีวันหยุด ถ้านายไม่ติดอะไรฉันจะพาเดินดูรอบๆ บ้าน”

“คุณนำผมไปเลย”

ลีโอเดินตามคาร์ลตันไปยังประตูอีกฟากหนึ่งตรงข้ามกับห้องของเขาที่เชื่อมกับโรงครัวแบบเปิด ซึ่งแตกต่างจากบ้านของเขาอย่าง

⁶ แบนโจ (Banjo) เป็นเครื่องดนตรีประเภทดีด แพร่หลายในหมู่นักดนตรีคันทรี่ชาวอเมริกัน จุดเริ่มต้นอยู่ในแถบแอฟริกาตะวันตก ต่อมาจึงเป็นที่แพร่หลายในหมู่อเมริกันผิวดำ แล้วเผยแพร่ไปสู่ทวีปยุโรป

สิ้นเชิง ครัวของที่นี่ไม่ได้มีตู้เก็บของอย่างเป็นระเบียบหรือเป็นสัดส่วนมากนัก เป็นชั้นวางของแบบไม้ไม่มีตู้หรือกระจกกัน อุกรณ์จำพวกหม้อ กระทะ และเครื่องปรุงรสต่างๆ วางเรียงกันเป็นตับเต็มชั้น เน้นใช้งานง่ายมากกว่าสวยงาม ส่วนโต๊ะรับประทานอาหารเป็นแบบยาวตั้งต่อกันหลายโต๊ะสำหรับคนประมาณสิบคน

หากมองจากโต๊ะอาหารออกไปจะเห็นโรงม้าที่มีรั้วสีขาวล้อมเอาไว้ และคอกวัวขนาดใหญ่ โดยรอบด้านถูกห้อมล้อมด้วยทุ่งหญ้าแพรรีและหุบเขาสูงใหญ่ บ่งบอกว่าเจ้าของบ้านหลังนี้เป็นคนที่มีฐานะทางการเงินอยู่ไม่น้อย

“หน้าที่หลักๆ ของนายคือการทำอาหาร ทุกมื้อจะต้องทำหม้อใหญ่ๆ หลายหม้อสำหรับคนงานของฟาร์มหลายสิบคน ถ้ามีอะไรขาดเหลือที่ต้องใช้ก็บอก พรุ่งนี้จะพาออกไปซื้อ”

ลีโอตั้งใจฟังทุกอย่างที่คาร์ลตันพูด แต่เขาไม่ได้ตอบอะไร เดินดูของไว้ในครัวไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งอีกฝ่ายพูดขึ้นอีกครั้ง

“ดูเสร็จแล้วก็ตามมา จะพาขึ้นไปชั้นบนต่อ”

หลังจากสิ้นประโยคนั้นลีโอก็เดินตามหลังผู้เป็นเจ้าของบ้าน ขึ้นไปยังชั้นสองที่มีห้องนอนเพียงสองห้อง ซึ่งตั้งอยู่คนละฝั่งของทางเดิน

“ห้องซ้ายมือเป็นห้องนอนของฉัน ส่วนห้องนั้นเป็นห้องของโคดี้ คนที่นายเจอเมื่อคืน ปกติเขาไม่ได้กลับมาพักที่นี่บ่อยนัก ทำความสะอาดแค่สัปดาห์ละครั้งก็พอ ถ้าไม่มีความจำเป็นก็ไม่ต้องเข้าไป เพราะเขาไม่ชอบให้ใครเข้าไปรบกวน” คาร์ลตันพูดขณะเดินนำไปหยุดยืนอยู่ตรงประตูห้องของตัวเอง ก่อนจะหันกลับไปสบตา กับพ่อบ้านคนใหม่ที่เดินตามมาหยุดยืนอยู่ข้างๆ

“เข้าใจที่ฉันพูดหรือเปล่า”

“ครับ” ลีโอตอบรับด้วยรอยยิ้ม

“นั่นก็ดี งานของนายมีเท่านี้”

ลีโอพยักหน้า “งั้นถ้าไม่มีอะไรแล้ว ผมขอตัวก่อน...”

“เดี่ยว”

ลุ่มเสียงอันหนักแน่นทำให้หนุ่มลูกครึ่งอังกฤษ-อเมริกันที่กำลังจะหมุนกายเดินออกจากตรงนั้นถึงกับชะงักฝีเท้าทันที

“เมื่อสามปีที่แล้วเราเคยเจอกันที่ลาสเวกัสหรือเปล่า”

“...”

คาร์ลตันยังคงคาใจ เพราะลึก ๆ แล้วเขาค่อนข้างมั่นใจว่าลีโอคือคนที่อยู่ด้วยกันในคืนวันนั้น จึงเฝ้ามือไปคว้าต้นแขนให้อีกฝ่ายหันกลับมา จึงเห็นว่าเวลานี้เจ้าของใบหน้าเกลี้ยงเกลาผิวแวววาวตาเจือไปด้วยรอยยิ้มอันลึกล้ำ คล้ายมีนัยบางอย่างแฝง

“เป็นนายไอ้ใหม่ที่อยู่กับฉันในคืนนั้น”

คำถามนั้นทำให้เจ้าของมุมปากได้รู้ไปค่อย ๆ ยกยิ้มขึ้นอย่างไม่รู้ตัว

“ไม่รู้สิ... ผมเองก็ไม่ค่อยแน่ใจเหมือนกัน”

ลีโอดึงแขนของตัวเองออกจากการกอบกุ่มซ้ำ ๆ ก่อนจะหมุนกายเดินออกไป โดยไม่รู้เลยว่ามิดวงตาคู่หนึ่งจ้องมองตามหลังเขาอยู่จนกระทั่งลับสายตา...

Chapter 2

Being overly secretive.

เช้าวันแรกของการทำงาน ลีโออุ่นวยอยู่ในครัวตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่างเพื่อเตรียมอาหารให้แก่ทุกคนในฟาร์ม เขารู้สึกโชคดีที่มีประสบการณ์ด้านนี้ติดตัวมา ความรู้จากการเรียนทางด้านอาหารและโภชนาการโดยเฉพาะ รวมถึงธุรกิจร้านอาหารของครอบครัวทำให้เขาค้นชินกับการทำอาหารสำหรับคนหมู่มากในเวลาที่มีจำกัด

ลีโอตักไข่ดาวไปสุดท้ายชั้นจากกระทะแล้วหมุนตัวกลับไปยังเคาน์เตอร์ทำครัวที่ตั้งอยู่ด้านหน้า วางไข่ดาวลงในถาดที่เตรียมเอาไว้ ก่อนจะกวาดตามองดูผลงานของตัวเอง

บนเคาน์เตอร์เต็มไปด้วยมือเช้าที่ถูกจัดวางแยกไว้เป็นถาดๆ ตั้งแต่ไข่ดาว เบคอน ขนมปัง ไส้กรอก มะเขือเทศ เห็ด และหม้อต้มถั่วอบซอสมะเขือเทศหม้อใหญ่ที่ส่งกลิ่นหอมฉุยไปทั่วทั้งโรงครัว

ครั้นทุกอย่างที่เตรียมไว้เสร็จเรียบร้อยแล้ว ลีโอก็หันไปมองนาฬิกาบนฝาผนัง เข้มสั่นเข้มยาวบ่งบอกเวลาหกโมงตรง ได้เวลาอาหารเช้า แต่ไม่มีวี่แววที่เจ้าของบ้านจะตื่นลงมาสักที เขาจึงเดินกลับเข้าไปด้านในบ้าน ตรงขึ้นบันไดไปยังห้องนอนเพื่อปลุกคาร์ลตัน

ก๊อก...ก๊อก...ก๊อก...

“คุณคาร์ลตัน อาหารเช้าเสร็จแล้วนะ”

ลีโอนีนั่งอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อเห็นว่าไม่มีสัญญาณตอบรับจากคน
ด้านในเขาจึงเคาะประตูอีกครั้ง

ก๊อก...ก๊อก...

“คุณคาร์ลตัน-...”

“เข้ามา”

พอได้ยินคำอนุญาตลีโอก็หมุนลูกบิดประตูเปิดเข้าไปด้านใน
ช้า ๆ สัมผัสได้ถึงอุณหภูมิเย็นสบายจากในห้องมีดสลัว ผ้า màn สีทึบ
ยังคงถูกปิดเอาไว้เพื่อกันแสง ในขณะที่คนบนเตียงกำลังจะขยับตัว
ลุกขึ้นนั่งฟังหัวเตียงด้วยสภาพผมเผ้ายุ่งเหยิง เปลือยท่อนบน สวม
เพียงกางเกงนอนแคตัวเดียว บ่งบอกว่าเจ้าตัวคงจะเพิ่งตื่นจาก
นิทรา

“คุณเพิ่งตื่นเหรอ”

“อือ”

ลีโอดำยดั้นด้นก็พยักหน้าช้า ๆ ก่อนเดินไปเลื่อนผ้า màn เปิด
ออกให้แสงแรกของวันสาดส่องเข้ามาด้านในห้อง จากนั้นก็หมุนกาย
หันกลับไป แต่แล้วเขาก็ต้องชะงักค้างเมื่อเห็นว่าชายวัยกลางคนที่
ยืนบิดขี้เกียจอยู่ข้างเตียงมีรูปร่างที่ดีมากขนาดไหน...

แม้ในยุคสมัยนี้การรักร่วมเพศจะยังไม่ได้ถูกยอมรับแพร่หลาย
นัก แต่ลีโอก็ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าตัวเขานั้นเป็นเกย์ ดังนั้นคงไม่ใช่
เรื่องแปลกหากร่างกายของผู้ชายจะสามารถดึงดูดความสนใจของ
เขาได้

คาร์ลตันเป็นผู้ชายที่มีรูปร่างดีมีคนคนหนึ่ง คงเป็นเพราะการ
ทำงานฟาร์มที่ต้องใช้แรงมาก นอกจากนั้นยังมีผิวสีแทนและส่วนสูง

หนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตรที่น่าอัศจรรย์ มีมวลกล้ามเนื้อแน่นไปทั่วกล้ามเนื้อทั้งเป็นลอนคลื่น แผงอกกว้างมีไรขนดกดำยิ่งทำให้อีกฝ่ายดูเซ็กซี่

ลิโอเผลอมองสำรวจคาร์ลตันอย่างชื่นชมโดยไม่ปิดบัง จนกระทั่งสายตาไปสะดุดเข้ากับบางสิ่งของผู้ชายที่มักจะตื่นตัวในตอนเช้า... เขาก็เผลอวางสายตามองค้างอยู่เนิ่นนาน จนแทบหลงลืมสิ่งที่ทำอยู่ในตอนนี้ไปชั่วขณะ

“ร่างกายของฉันทำให้นายเสียสมาธิหรือไม่?”

เมื่อนัยน์ตาสีบรูนีต์ดเค่เลื่อนมาสบประสาน ลิโอก็เหมือนถูกปลุกให้ตื่นจากภวังค์ และเมื่อตั้งสติได้ก็รีบร้อนหันมองไปทางอื่นเพื่อปกปิดความผิดของตัวเอง

“นี่ก็สายแล้ว คุณรีบไปอาบน้ำเถอะครับ”

คาร์ลตันกระตุกยิ้มเมื่อเห็นว่าลิโอพยายามเฉไฉเปลี่ยนเรื่อง ก่อนจะเดินหายเข้าไปในห้องน้ำโดยไม่ได้พูดอะไรต่อ และไม่ทันสังเกตว่ามีใครบางคนลอบมองตามหลังเขาไปจนกระทั่งประตูห้องน้ำปิดลง

ระหว่างที่เจ้าของห้องอาบน้ำ ลิโอก็จัดผ้าปูเตียงและทำความสะอาดในส่วนอื่นๆ ของห้อง โดยเริ่มจากการกวาดพื้นและจัดของทุกอย่างให้เป็นระเบียบ หยิบกางเกงยีนสวมแล้วที่วางพาดหมั่นเหม่ออยู่บนขอบตะกร้าใส่ลงไปในที่ของมันให้เรียบร้อย จากนั้นเลือกเสื้อผ้าชุดใหม่ออกมาวางเตรียมไว้ให้คาร์ลตัน

ห้องนอนห้องนี้เรียกว่าเป็นห้องของชายมาดแมนโดยแท้ ทั้งผนัง พื้น และวัสดุส่วนมากล้วนแต่ทำมาจากไม้โดยไม่ได้ทาสีหรือถูกตกแต่งให้สวยงามมากนัก มีของประดับตกแต่งเพียงเล็กน้อย

อย่างเช่นเครื่องเล่นแผ่นเสียงที่ตั้งอยู่บนโต๊ะไม้แบบยาวติดริมหน้าต่าง โทรทัศน์ตั้งโต๊ะ และชั้นวางของที่มีหนังสือไม่ถึงยี่สิบเล่มวางอยู่ถัดมา

ลิโอจัดเรียงหนังสือบนชั้นให้เป็นระเบียบ หยิบผ้าขนหนูในกระเป๋าชของชุดผ้ากันเปื้อนออกมาเช็ดฝุ่นที่เกาะบนชั้นไม้ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งมือของเขาเคลื่อนไปชนกับกรอบรูปอันหนึ่งที่วางคว่ำหน้าอยู่ จึงหยิบขึ้นมาตั้งให้ถูกที่ถูกต้อง แต่แล้วเขาก็ต้องชะงักไปเมื่อเห็นว่าภาพถ่ายสีขาวดำในกรอบรูปนั้นเป็นภาพของคู่รักคู่หนึ่ง

ภาพคาร์ลตันที่ดูหนุ่มกว่าตอนนี้ยืนกอดคอผู้หญิงคนหนึ่งด้วยรอยยิ้ม...

“ทำอะไร”

“!”

คนที่ถือวิสาสะดูรูปถ่ายของคนอื่นถึงกับสะดุ้งโหยง หันขวับไปมองคนที่เพิ่งเปิดประตูเดินออกมาจากห้องน้ำ โดยทั้งเนื้อทั้งตัวมีแค่ผ้าขนหนูพันไว้ และมีผ้าผืนเล็กอีกผืนพาดอยู่ที่บ่ากว้าง

“คือผม...” ลิโอกำลังจะอธิบาย แต่ยังไม่ทันจะได้พูดอะไร คาร์ลตันก็แทรกขึ้นมาก่อน

“รูปกับเมียเก่านะ หย่าไปตั้งหลายปีแล้ว วางคว่ำไว้อย่างเดิมเถอะ” คาร์ลตันเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจพร้อมกับเดินไปหยุดยืนตรงหน้าต่างเสื้อผ้า เมื่อเห็นว่ามีใครบางคนเตรียมเสื้อเอาไว้ให้เรียบร้อยแล้ว เขาก็เลิกควมสนใจไปทางฟ่อบ้านหนุ่มด้วยสายตากรุ้มกริม

“ดูเลขนาฬิกานี้สิให้ด้วยเลยไหม”

“ได้สิครับ” ลิโอยอมรับคำสั่งโดยไม่ปฏิเสธ เขาวางคว่ำกรอบรูปในมือลงไปในชั้นวางของตามเดิม แล้วเดินไปหยิบเสื้อเชิ้ตสีเทาเข้มที่แขวนอยู่หน้าตู้ขึ้นมาสวมให้อีกฝ่ายตามคำสั่ง

“ว่าง่ายแบบนี้ก็ดี ฉันจะได้ไม่เหนื่อย”

ลิโอได้ยืนดั่งนั้นก็เหลือบตาขึ้นมองคนที่ได้ชื่อว่าเป็นเจ้านาย ด้วยรอยยิ้มจางๆ แวบหนึ่ง

“ผมไม่กล้าขัดคำสั่งของคุณอยู่แล้ว”

ในขณะที่พ่อบ้านหนุ่มติดกระดุมเสื้อให้ คาร์ลตันก็เริ่มพินิจพิจารณาคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าอีกครั้ง พร้อมทั้งนึกย้อนกลับไปถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อสามปีก่อน...

ความจริงแล้วจุดเริ่มต้นในคำคิณนั้นที่ลวสเวกัสเป็นคืนที่ยากลำบากสำหรับเขา การหย่าขาดกับ แคลร์ รอนด้า อดีตภรรยาทำให้เขาไหม้เต็มแอลกอฮอล์เข้าไปจนแทบสูญเสียสติ เพียงเพื่อต้องการลืมคำโกหก ความเสียใจ และความผิดหวังของการถูกทรยศหักหลังจากคนที่เป็นที่รัก บนโลกใบนี้เกือบจะไม่มีผู้ชายที่ชื่อ คาร์ลตัน บลูแมน อยู่อีกแล้ว หากว่าเด็กหนุ่มผมสีบลอนด์ของคนนั้นไม่ได้เดินเข้ามา...

แม้ผลสุดท้ายของเรื่องราวทั้งหมดจะจบลงที่เดียว พวกเขาไม่ได้ทำความรู้จักกันไปมากกว่าเรื่องเช็ทซ์ แต่ใบหน้าของบุคคลปริศนาที่เลื่อนรางยังคงติดค้างอยู่ในความทรงจำตลอดมา จนกระทั่งเมื่อวานนี้ที่ได้พบกับลิโอ ความทรงจำในคืนวันนั้นก็คล้ายเด่นชัดขึ้นมาอีกครั้ง

คาร์ลตันเซยปลายคางคนตัวเล็กกว่าให้เงยขึ้นมาสบสายตา

“ปีนี้อายุเท่าไรแล้ว”

“ผมยี่สิบสาม”

“แปลว่าเมื่อสามปีก่อน ฉันมีอะไรกับเด็กอายุยี่สิบนั้นสินะ”

ลิโอทำเป็นไม่ได้ยินสิ่งที่อีกฝ่ายพูด ค่อยๆ ขยับใบหน้าออกมาจากสัมผัสของมือใหญ่ จากนั้นก็แสวงเฉไฉเปลี่ยนเรื่อง ย้อนถาม

กลับไปโดยที่สายต่ายังคงจดจ่ออยู่กับการติดกระดุมเสื้อไม่ละไปไหน

“แล้วคุณล่ะ? ถ้าให้เดาก็คงจะ... สามสิบห้าใช่ไหม”

“ฉันแก่กว่านายสี่สิบสามปี”

“จริงหรือครับ” ลีโอเคลื่อนไหวสายตาขึ้นมองอีกฝ่ายด้วยความประหลาดใจ คาร์ลตันเป็นคนที่มึนหน้าหล่อเหลาคร่ำครมและมีไรหนวดจางๆ บริเวณกรอบหน้า แม้จะมีร่องรอยของวัยให้เห็นอยู่บ้างแต่ถึงอย่างนั้นก็ยังดูดีและหนุ่มหากเทียบกับอายุสี่สิบหกปี

“ฉันแทบจะเป็นพ่อนายได้ด้วยซ้ำลีโอ”

ลีโอส่ายหน้าไปมาช้าๆ พร้อมกับอมยิ้มน้อยๆ

“ผมมีพ่อคนเดียว คุณคงต้องเป็นอย่างอื่นแล้วแหละ”

“หึๆ” คาร์ลตันกระตุกยิ้มมุมปากแล้วค่อยๆ ไ้ม้กายไปใกล้จนริมฝีปากแทบจะประชิดโบ๋หูของอีกฝ่าย

“ถ้านับคีนั่น... นายไม่ได้เป็นอยู่แล้วหรือหะ”

ลีโอเอนกายหลบลมหายใจอุ่นร้อนที่ปะทะอยู่บนผิวอย่างอ้อยอิ่ง ก่อนจะเลิกคิ้วมองด้วยความขบขัน

“ทำไมคุณดูยึดติดกับคีนั่นเหลือเกินนะ”

“ยอมรับความจริงมาก่อนสิแล้วจะบอก”

ลีโอลอบยิ้มโดยไม่ให้อีกฝ่ายสังเกตเห็น เขาทำเป็นไม่สนใจคำพูดนั้น แล้วก้าวถอยห่างออกไปหลังจากติดกระดุมเม็ดสุดท้ายเสร็จ

“สงสัยที่โรงครัวคนคงจะมากันเยอะแล้วแน่ๆ ขอตัวก่อนนะครับ”

เสียงพูดคุยดังโหวกเหวกออกมาจากโรงครัว ชายหนุ่ม
รูปร่างล่ำสันหลายชีวิตมารวมตัวกันที่นี่ และยืนต่อแถวเพื่อรับอาหาร
เข้าจากพ่อครัวคนใหม่

เวลานี้โต๊ะรับประทานอาหารด้วยยาวถูกจับจองพื้นที่จนเต็ม
และไม่เพียงพอสำหรับทุกคน บางคนเลยต้องถือถาดอาหารเดินไป
นั่งกินบนกองฟางหน้าโรงครัว บ้างก็ยืนกินและพูดคุยอยู่กับเป็น
กลุ่มๆ

“รสชาติไม่เลวนีหว่า ฝีมือไฉ่หนุ่มนี่มันใช้ได้” เลียมพิมพ์ำกับ
ตัวเองหลังจากตักอาหารคำแรกเข้าปาก จากนั้นก็เอียงตัวไปกระซิบ
กระซิบกับ **โอลิเวอร์** คู่หูของเขาที่นั่งรับประทานอาหารอยู่ข้างๆ
ในขณะที่สายตาลอบมองไปยังลิโอที่ยืนตักอาหารให้คนงานอย่าง
ชะมัดเขม่น

“แต่ตัวก็ว่าเถอะ ตำแหน่งนี้ว่างนานเป็นสัปดาห์ คุณคาร์ลตัน
เขาคัดเลือกคนอย่างเข้มงวด พวกเราต้องเดินเท้ากันตั้งหลายไมล์
เพื่อไปร้านอาหาร แต่วันดีคืนดีเขากลับรับเด็กหนุ่มทำทางนำส่งสัย
ที่หอบกระเป๋ามาสมัครงานเมื่อคืนเข้าทำงาน... นายว่ามันแปลก
ไหมโอลิเวอร์”

“เลิกสงสัยเรื่องเจ้านายเถอะ มีข้าวให้กินก็กินไปซะ อย่าลืมนะ
ว่าวันนี้พวกเราต้องทำความสะอาดคอกม้าทั้งคอก” โอลิเวอร์ตอบ
กลับไปอย่างไม่ใส่ใจนักเพราะเข้าใจนิสัยขี้บ่นของเลียมเป็นอย่างดี

“เฮ้อออ...” เลียมถึงกับถอนใจยืดยาวเมื่อได้ยินคำว่าทำความสะอาด
คอกม้า และเขาเริ่มจะคิดถึงชีวิตหรรษาเมื่อสามสัปดาห์ก่อนที่
ลาสเวกัสขึ้นมาบ้างแล้ว

พวกเขาทั้งคู่ทำงานอารักขาให้แก่คาร์ลตันมาตั้งแต่อีกฝ่าย
ยังเป็นผู้ดูแล **แมนเทิล** หรือกาสิในสุดหรุที่มีชื่อเสียงมากที่สุดไน

ลาสเวกัส

ปกติแล้วคาร์ลตันจะเดินทางกลับมาที่ฟลินท์ฮิลล์เดือนละครั้ง หรือน้อยกว่านั้นเพื่อเยี่ยมครอบครัว แต่หลังจากที่สูญเสียคนใน ครอบครัวไปด้วยโรคชราและหยาขาดกับ แคลร์ รอนด้า คาร์ลตันก็ วางมือจากทุกสิ่งที่เคยทำแล้วกลับมาใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายที่นี่ พวกเขาเลยกลายเป็นคนทำความสะอาดคอกม้าไปโดยปริยาย

...คิดแล้วก็น่าอดสู

“ทำไมมันปลายชีวิตของบอดีการ์ดถือป็นเท่าๆ อย่างพวกเรา ถึงต้องมาเก็บขี้ม้าด้วยวะโอลิเวอร์ แล้วเมื่อไหร่เจ้านายจะกลับไป ลาสเวกัสอีก คิดถึงแสงสีในเมืองใหญ่จะแย่อยู่แล้ว”

“คนที่กำลังพูดถึงเดินมานานแล้ว ลองบ่นดังกว่านี้สิ”

พอเลียมได้ยินดังนั้นก็ปิดปากเงียบทันที แล้วหันไปมอง สองพี่น้องตระกูลบลูแมนเดินเข้ามาในโรงครัว ก่อนจะหันไปกระซิบ กระซากับเพื่อนสนิทเสียงแผ่ว

“ฉันไม่ทำอะไรเส้นคิดแบบนั้นหรือหน้าโอลิเวอร์”

ในขณะนั้นเสียงพูดคุยภายในโรงครัวเริ่มเบาลงจนพอบ้านที่ อยู่นายอยู่กับการตักอาหารเงยหน้าขึ้นมองเมื่อรู้สึกถึงบางสิ่งผิดปกติ จึงเห็นว่าคนที่ยืนอยู่ตรงหน้ากำลังจ้องมองมาที่เขาคือชายวัยกลาง คนรูปร่างท้วมและมีหน้าตาคล้ายกับคาร์ลตันอยู่หลายส่วน

“อรุณสวัสดิ์ครับคุณโคดี้” ลีโอเอ่ยทักทายด้วยท่าทางสุภาพ ทำเป็นไม่รับรู้ถึงสายตากดดันที่จ้องมองมา แล้วตักอาหารใส่จานให้อีกฝ่ายเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ฉันไม่รู้ว่านายกำลังทำอะไรอยู่ แต่จำไว้ว่าสิ่งที่คาร์ลตันเกลียดมากที่สุดคือคนโกหก”

“...”

สัมผัสเชิงทิ่มตำคล้ายวางอำนาจทำให้ลิโอแน่นปากแน่นและไม่
แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นไปสบตา มือเรียวที่กำลังตักอาหารชะงักนิ่งไป
จนกระทั่งโศกี้เป็นฝ่ายเอื้อมมือมารับจานอาหารจากมือเขาด้วยตัว
เอง ก่อนเดินเลี้ยวออกไปจากแถว

หลังจากโศกี้เดินออกไปแล้วลิโอก็หันไปมองชายสวมหมวก
ปีกกว้างที่ยืนอยู่เป็นคนสุดท้ายของแถวก้าวขึ้นมาแทนที่
“ไง”

เมื่อคาร์ลตันเอ่ยทักทาย ในเวลานั้นสีหน้าและแววตากังวล
ของลิโอที่คล้ายเก็บงำความลับมากมายเอาไว้ก็แปรเปลี่ยนไปใน
พริบตา

“คุณลงมาข้างะ” ลิโอทักทายด้วยน้ำเสียงเรื้อยเฉื่อยฟังสบาย
ขณะตักอาหารใส่ในถาดของคาร์ลตัน แต่ด้วยปริมาณที่มากกว่าคน
อื่นๆ จนผิดสังเกตทำให้ชายวัยกลางคนเอ่ยถามขึ้นมา

“ทำไมฉันถึงได้เยอะกว่าโศกี้”

ลิโอได้ยืนดังนั้นก็ส่งเสียงหัวเราะน้อยๆ แล้วเงยหน้าขึ้นสบตา
กับคาร์ลตันด้วยรอยยิ้มบางๆ แบบที่ไม่มีใครสังเกตเห็นนอกจาก
พวกเขา

“ก็ผมชอบคุณมากกว่านี่”

ช่วงสายของวัน แสงแดดอันอบอุ่นสาดส่องลงมายังพื้น
หญ้า วัวหลายร้อยตัวถูกปล่อยออกจากคอกอย่างอิสระ ทอยพา
กันเดินมุ่งหน้าไปหาอาหารบนหุบเขา เวลานี้ทุกคนเริ่มต้นทำหน้าที่
ของตัวเองซึ่งลิโอก็เป็นหนึ่งในนั้น

ผ้าที่ซักจนสะอาดแล้วถูกลิโอนำขึ้นมาสะบัดสองสามครั้ง
ก่อนจะพาดไปบนเชือกที่ชิงกับเสาไม้ทั้งสองด้านแล้วหนีบด้วยไม้

หนีบ

ยามฟ้าสีขาวสะอาดถูกสายลมพัดปลิวจนชายฟ้าเลิกขึ้น
 นัยน์ตาสีฟ้าอ่อนก็บังเอิญสบประสานเข้ากับสายตาของชายวัยกลาง
 คนที่นั่งอยู่บนโต๊ะรับประทานอาหารในโรงครัว

คนทั้งคู่ต่างแอบมองกันอยู่นานนับหลายนาทิจนกระทั่งลิโอ
 ลอยยิ้มออกมาเล็กน้อย และคาร์ลตันก็เปลือยยิ้มมุมปากออกมาโดยไม่
 รู้ตัว

ลิโอนับว่าเป็นคนที่มีใบหน้าหล่อเหลาสมนบุรุษแบบอย่างเด็ก
 หนุ่มลูกครึ่งอังกฤษ-อเมริกัน มีม่านตาสีฟ้าอ่อนโดดเด่น ผมสีบลอนด์
 ทอง ผิวขาว มีกระบนใบหน้าเล็กน้อย ริมฝีปากบนเรียวบางได้รูป
 และมีกลีบปากล่างที่อวบอ้วน

ลิโอสวมเสื้อเชิ้ตออกซ์ฟอร์ดแขนยาวสีฟ้าอ่อนคู่กับกางเกง
 ยีนสบายๆ ที่ถูกตัดเย็บอย่างประณีต สวมทับด้วยผ้ากันเปื้อนสีเข้ม
 เป็นหนุ่มวัยรุ่นที่รูปร่างสมส่วน สูงโปร่ง ไม่ได้ผอมแห้งจนเกินไป แต่
 ก็ไม่ได้มีมัดกล้ามเนื้อ มีท่าทางและจริตจะก้านที่ติดความอ่อนแอ
 อยู่เล็กน้อย สำหรับยุคสมัยนี้ไม่รู้ว่าคนอื่นจะมองเช่นไร แต่สำหรับ
 คาร์ลตัน เขาไม่ได้มองว่านั่นเป็นเรื่องเสียหาย ถือเป็นเสน่ห์อีกอย่าง
 หนึ่งของเจ้าตัวที่กล้าแสดงความเป็นตัวเองออกมาโดยไม่ปิดบัง

“แค่เสื้อกับรองเท้าที่เขาใส่ก็น่าจะมีราคาหลายพันเหรียญ ถ้า
 ไม่ใช่พวกตระกูลร่ำรวยก็คงไม่มีปัญญาหาซื้อมาได้ บอกตามตรงฉัน
 ไม่ค่อยไวใจเขาเท่าไร หากเป็นฉันคงไม่เลี้ยงไว้”

“...”

“ได้ฟังที่ฉันพูดอยู่หรือเปล่าคาร์ล”

คาร์ลตันเหมือนถูกโคตติงสติให้กลับมา รีบละสายตาจากลิโอ
 แล้วหันไปสบตากับน้องชายที่นั่งอยู่เก้าอี้ฝั่งตรงข้าม

“ฉันเป็นคนรับเขาเข้ามา เกิดอะไรขึ้นฉันรับผิดชอบเอง”

โคดี้ถอนใจเสียงดัง ปกติแล้วพวกเขามักจะนั่งพูดคุยกันเรื่อยเปื่อยอย่างนี้เป็นประจำหลังจากรับประทานอาหารเสร็จสิ้น แต่ดูเหมือนว่าวันนี้ความสนใจของคาร์ลตันจะไม่ได้อยู่ที่การสนทนาสักเท่าไร

“เอาเถอะ มันเป็นสิทธิ์ของนาย ฉันก็แค่เตือนด้วยความเป็นห่วง เพราะนายจะฉลาดทุกเรื่องยกเว้นเรื่องแบบนี้”

คาร์ลตันทำหูทวนลมไม่ได้สนใจสิ่งที่โคดี้พูด ก่อนย้อนถามกลับไปหลังจากเห็นว่าอีกฝ่ายสวมเครื่องแต่งกายด้วยชุดสูทเต็มยศ

“แล้วนี่จะกลับลาสเวกัสแล้วหรือ”

“อ้อ อยากไปด้วยกันไหม ไม่ได้เข้าไปที่แมนเทิลนานแล้วนี่”

คาร์ลตันส่ายหน้าอย่างเหนื่อยหน่าย พร้อมกับยกบัพหรีในมือขึ้นมาสูบซ้ำๆ

“ไม่ละ ฉันเบื่อความวุ่นวายในเมืองใหญ่”

“คำพูดคำจาฟังดูแก่ชะมัด คาร์ลตัน บลูแมน วางมือจริง ๆ แล้วสินะ” โคดี้พูดด้วยเสียงเจือหัวเราะเบา ๆ

“ฉันเต็มที่กับมันมาเกินครึ่งชีวิตแล้วโคดี้ อีกอย่าง... ตอนนี้ นายก็ทำหน้าที่แทนฉันได้ดี”

หลังพูดจบคาร์ลตันก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้โดยไม่ลืมหยิบหมวกปีกกว้างของตัวเองมาสวม จากนั้นก็เอื้อมมือไปตบไหล่น้องชายเบา ๆ สองสามที

“เดินทางดี ๆ ละ”

ครั้นบทสนทนาของคนทั้งคู่สิ้นสุดลงคาร์ลตันก็เดินออกไปจากโรงครัว ลิโอที่ก้มลงไปหยิบผ้าขึ้นมาจากตะกร้าเพื่อเช็ดตากได้แต่แอบมองตามเจ้าของแผ่นหลังกว้างเดินผ่านหน้าตนไปเงียบ ๆ

ลีโอไม่รู้เหมือนกันว่าคนทั้งคู่พูดคุยอะไรกันตั้งนานสองนาน
 แต่ด้วยสายตาของโคดี้ที่มองมาราวกับกำลังจับผิดอยู่ตลอดเวลา
 ทำให้เขารู้สึกกังวลว่าอีกฝ่ายอาจพูดคุยย่งให้คาร์ลตันหวาดระแวงใน
 ตัวเขา...

Chapter 3

Unforgotten night.

คาร์ลตันจูมำพันธุ์พศชนสีดำลัษณ์ออกมาจากคอก
ลักษณะปราดเปรียวและกล้ามเนื้อสวยงามของมันทำให้มันตัวนี้เป็น
ที่ต้องการของตลาด แต่ด้วยนิสัยเลือดร้อนมันเลยต้องถูกฝึกฝนก่อน
จะถูกส่งต่อไปยังเจ้าของคนใหม่ในอีกไม่กี่วันข้างหน้า

“ใจเย็นหนุ่มน้อย” เขาลูบขนงามของมัน ก่อนจะเหยียบ
โกลง⁷ ดันตัวขึ้นไปคร่อมบนหลังด้วยท่าทางคล่องแคล่ว

ทว่าในจังหวะนั้นมันกลับยกขาหัวขึ้นพร้อมกับส่งเสียงร้อง
พยศด้วยความตกใจ แล้วออกตัววิ่งไปท่ามกลางทุ่งกว้างด้วยความ
เร็ว แรงลมที่พัดผ่านพัดหวิวปีกกว้างของชายวัยกลางคนร่วง
จากศีรษะตกลงไปบนพื้นหญ้าเบื้องหน้าของชายหนุ่มผมสีบลอนด์ทอง
ที่เดินเข้ามาในบริเวณนั้นพอดี

สีโหลบลูตามองหวิวโกใบนั้นที่ปลิวตกลงมาตรงปลายเท้า
ก่อนจะก้มลงไปหยิบมันขึ้นมาถือไว้ แล้วมองตามหลังมันตัวนั้นออก

⁷ ห่วงที่ห้อยลงมาจากอานม้าทั้งสองด้าน สำหรับสอดเท้าเวลาขึ้นม้าหรือขี่ม้า

วิ่งไปอย่างไม่ละสายตา

คาร์ลตันดูดีมากเมื่ออยู่บนหลังอาซาฮีดำสนิท ท่ามกลางทุ่งหญ้าเหลืองอร่ามพัดปลิวและหุบเขาสูงใหญ่อันสวยงามที่ห้อมล้อมอยู่รอบตัว เจ้าของร่างสูงจับสายบังเหียนและควบม้าอย่างมั่นคง ทรงตัวยืนยอตัวเหยียบไกลนอยู่บนหลังของมันด้วยความชำนาญในทุกจังหวะที่มีมือแกร่งสะบัดเชือกจนเกิดเสียงพร้อมกับส่งสัญญาณด้วยน้ำเสียงดุดันเพื่อบอกให้ม้าวิ่งไปข้างหน้า ทำเอาหัวใจของคนที่ยืนมองอยู่เด่นรัวแรงขึ้นมาเสียดื้อ ๆ

หลังม้าตัวนั้นวิ่งออกไปท่ามกลางทุ่งกว้างได้สักพักมันก็วิ่งวนกลับมาพร้อมกับชะลอความเร็ว จากนั้นคาร์ลตันก็กระโดดลงจากหลังของมัน แล้วยื่นเชือกจูงให้คนงานคนหนึ่งก่อนเดินตรงไปหา ลีโอ

“ตากผ้าเสร็จแล้ว?”

คำถามนั้นคล้ายทำให้คนที่ยืนเหม่อลอยตื่นจากภวังค์ ลีโอกะพริบตาสองสามทีเพื่อไล่ความคิดมากมายในหัว ก่อนจะรีบพยักหน้าเป็นคำตอบ

“ครับ”

“ขึ้นไปนั่งเล่นไหม” คาร์ลตันถามพร้อมกับหยิบหมวกคืนมาจากลีโอ เดินนำไปยังบ้านไม้หลังเล็ก ๆ หลังหนึ่งตั้งเยื้องไปทางด้านหลังของคอกม้าที่ค่อนข้างสงบและเป็นส่วนตัว

“นี่คือห้องทำงานของคุณเหรอ”

“ก็ไม่เชิง นี่เป็นห้องเก็บอุปกรณ์งานช่างทั้งหมด”

บ้านไม้หลังนี้ถูกทำให้เป็นห้องสำหรับทำงานช่าง เป็นเหมือนห้องสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ ที่ประตูเปิดโล่งคล้ายถูกถอดออกไป ทำให้มีลมพัดโกรกเข้ามาอยู่ตลอดเวลา และสามารถมองเห็นวิวภูเขาไกล ๆ ได้

จากบริเวณนี้ บนผนังรอบด้านเต็มไปด้วยเครื่องมือเครื่องมือที่ลิโอไม่รู้จักแชนเอาไว้

คาร์ลตันทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาที่วางอยู่มุมหนึ่งของห้อง ยกเท้าสองข้างที่สวมบูตหนังขึ้นวางพาดกับโต๊ะไม้ตัวเล็กด้านหน้า ก่อนจะปลดกระดุมเสื้อของตัวเองเพื่อระบายความร้อน แล้วหยิบบุหรี่ขึ้นมาจุดสูบ

ลิโอเห็นดังนั้นจึงเดินตามมานั่งลงบนโซฟาด้วยท่าทางที่คล้ายพับเพียบยกเท้าทั้งสองข้างขึ้นมาบนเบาะหันหน้าไปทางคาร์ลตัน และเท้าศรชะไปกับพนักพิงของโซฟา จ้องมองเลี้ยวหน้าหล่อเหลา คมคายของชายวัยกลางคนด้วยรอยยิ้มบาง ๆ

“เมื่อกันนี้คุณขี่ม้าเก่งมากเลยนะ สอนผมบ้างสิ”

คาร์ลตันเหลือบตามอง

“ถ้าอยากลอง เดี่ยวจะสอนให้”

ลิโอนั่งมองชายวัยสี่สิบกว่าพนักกลุ่มควันสีเทาเหมือนหมอกจาง ๆ พวยพุ่งออกมาจากปาก ใบหน้าที่ขึ้นไปด้วยหยาดเหงื่อ แขนเสื้อพับขึ้นไปถึงต้นแขน เสื้อเชิ้ตปลดกระดุมออกเกือบหมด เผยให้เห็นแผงอกมันลื่นที่มีไรขนหน้าอกอ่อน ๆ ปกคลุม เป็นภาพที่ทำให้หัวใจรู้สึกปั่นป่วนขึ้นมาอย่างน่าประหลาด

“รู้ตัวไหมว่าสายตาท่านายใช้มองฉันอยู่ตอนนี้เหมือนกับคินันไม่มีผิด”

ลิโอหลุดหัวเราะออกมาครั้งเสียงและถอนสายตามองออกไปยังวิวภูเขาด้านนอก ก่อนจะเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“เมื่อไม่นานนี้ผมเห็นคุณโคดี้เพิ่งขับรถออกไป”

“อ้อ โคดี้กลับไปลาสเวกัส อาจจะกลับมาอีกที่เดือนหน้าหรืออีกสองเดือน”

“คุณโดนเขาคุหรือเปล่าที่รับผมเข้าทำงาน เขาดูไม่ค่อยชอบผมเท่าไรเลยนะ”

คาร์ลตันส่ายหน้าพร้อมกับอัคนิโคตินเข้าปอดซ้ำๆ ก่อนจะพ่นกลุ่มควันสีจางออกมา

“โคดีก็แค่เป็นห่วงฉัน”

“คุณคงจะไม่ไล่ผมออกหรือไม่ใช่ไหม”

ชายวัยกลางคนลดบุหรืในมือลง เลิกควมองคนที่นั่งอยู่ข้างกาย “แล้วถ้าฉันทำ?”

“ถ้าคุณไล่ผมออก ผมก็คงไม่มีที่ไปแล้ว”

“นั่นถ้ายังอยากอยู่ที่นี้ก็ต้องตอบคำถามฉัน”

ริมฝีปากได้รูปสวยประดับด้วยรอยยิ้มหวานล้ำทันทีที่ได้ยินดังนั้น ก่อนที่ลิโอจะหันไปสบตากับอีกฝ่าย “ผมว่าผมรู้ว่าคุณจะถามอะไร...”

“เรื่องคีนั่นต่อให้นายปฏิเสธ ฉันก็ยังมั่นใจว่าเป็นนาย ฉันไม่ถามในสิ่งที่รู้อยู่แล้วหรือกลีโอ” คาร์ลตันวาดแขนข้างหนึ่งไปวางพาดกับพนักพิงของโซฟา แล้วกอบกุ่มแขนเล็กที่เฝ้าอยู่กับพนักพิงเอาไว้หลวมๆ พร้อมทั้งได้ปลายนิ้วเกลี่ยผิวขาวไปมาอย่างเบามือ

“ฉันอยากรู้เหตุผลที่นายมาอยู่ที่นี่มากกว่า”

“...”

ลิโอคล้ายถูกคาร์ลตันพันนาการเอาไว้ไม่ให้หลีกเลี่ยง สัมผัสจากปลายนิ้วสากที่ลากได้ไปมาบริเวณท้องแขนทำให้เขารู้สึกถึงแรงกดดันกลายๆ รวมถึงนัยน์ตาสีบรูนีตต์คมกริบที่จ้องมองเขาอย่างไม่ไหวติงราวกับรู้ทันทุกสิ่ง รอยยิ้มหวานจึงค่อยๆ เลือนหายไปจากใบหน้า

ลิโอนิ่งไปครู่หนึ่งราวกับกำลังคิดหาหนทาง แม้ในใจลึกๆ จะ

เต็มไปด้วยความรู้สึกกังวล แต่ในเสี้ยววินาทีต่อจากนั้นริมฝีปากได้
รูปก็ประดับไปด้วยรอยยิ้มเช่นเดิม ก่อนจะพยายามเบี่ยงเบนความ
สนใจของคาร์ลตันด้วยการยื่นหน้าเข้าไปใกล้ โดยทำมือข้างหนึ่งวาง
แนบลงไปตรงต้นขาแกร่ง

“เหตุผลของผมคือคุณ”

“...”

คาร์ลตันหลบมองมือเรียวที่วางแนบอยู่บนต้นขา ก่อนจะจ้อง
ลึกเข้าไปในดวงตางดงามคู่นั้น ซึ่งแรงดึงดูดบางอย่างที่ส่งผ่านมา
ทางสายตาสอบบอกว่าอีกฝ่ายกำลังเชิญชวน ชายวัยกลางคนยกยิ้ม
แล้วกดปลายนิ้วในมือลงไปในที่เชียบูหรืบนใต้คางหน้า หลบตาม
มองริมฝีปากได้รูปสีหวานที่ขยับเข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อย ๆ จนสัมผัส
ได้ถึงลมหายใจที่รินรดกันอยู่

รสชาติอันร่ำร้อนในวันวานที่ยังคงติดค้างอยู่ในความทรงจำ
ทำให้คนที่โหยหามันมาตลอดอย่างคาร์ลตันเลิกสนใจบทสนทนา
ก่อนหน้านี้ไปชั่วขณะ แล้วจดจ่ออยู่กับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นต่อจากนี้

เขาเคลื่อนมือไปสัมผัสท้ายทอยระหง รังให้ลิโอขยับเข้ามา
ใกล้ พร้อมกับโน้มใบหน้าลงไปหวังจะมอบจูมพิตร้อนแรงให้แก่อีก
ฝ่าย ทว่าในเสี้ยววินาทีที่ริมฝีปากพวกเขา กำลังจะสัมผัสกัน จู่ ๆ ก็มี
เสียงของใครบางคนดังขึ้นขัดจังหวะ

“นายครับ!”

เสียงที่ดังมาจากไหนสักแห่งทำให้คนทั้งสองดึงตัวออกจาก
กันอย่างรวดเร็ว ลิโอรีบกระเียบตัวออกห่าง ส่วนคาร์ลตันก็ถูกพรวด
ขึ้นจากโซฟาแล้วเดินไปทำเอวหันหน้าเข้าหาผนังอย่างหวัหเสย ก่อน
จะตัววัดสายตาไปมองเหลี่ยมที่วิ่งเข้ามาหยุดอยู่ตรงหน้าประตูด้วย
ท่าทางรีบร้อน

“มีอะไร”

เสียงทุ้มต่ำที่แผ่ไปด้วยความหงุดหงิดทำให้เลียมสะดุ้งเล็กน้อย

“เอ่อ... มีสายจากทางรัฐบาลโทร. เข้ามาครับนาย”

คาร์ลตันได้ยืนดั่งนั้นก็ถอนใจเสียดัง

“บอกไปว่าฉันไม่ว่าง ถ้าว่างแล้วจะโทร. กลับ”

คำตอบที่เลียมได้รับเป็นประโยคเดิมเหมือนอย่างทุกครั้ง แม้ช่วงหลังมานี้ทางรัฐบาลจะพยายามติดต่อขอความร่วมมือมาบ่อยกว่าปกติ แต่แน่นอนว่าคาร์ลตันก็พยายามจะปฏิเสธอยู่เสมอ

“...ได้ครับ” เลียมตอบรับคำสั่งและมองคนสองคนที่อยู่คนละมุมห้องสลับกันไปมา ก่อนจะเดินจากไป

“ผมคิดว่าคุณยังทำงานให้รัฐบาลอยู่เสียอีก”

คาร์ลตันหันกลับไปสบตากับคนที่ยังนั่งอยู่บนโซฟา

“รู้ด้วยหรือไม่ว่าฉันทำอะไร”

“มีใครบ้างในแถบนี้ที่ไม่รู้จักชื่อของคุณกัน”

“แต่ก็มีน้อยคนที่รู้ว่าฉันวางมือจากทุกอย่างแล้ว”

เมื่อสิ้นประโยคนั้นใบหน้าเกลี้ยงเกลา ก็แสดงความแปลกใจ

ออกมา

“...ทำไมเหรอครับ”

“เรื่องมันยาวนะ ช่างเถอะ”

คาร์ลตันไม่อยากรื้อฟื้นเรื่องราวเก่า ๆ ที่จบไปแล้วจึงพูดตัดบทไปอย่างนั้น และเตรียมจะเดินออกไปจากห้อง แต่เพราะคำพูดที่หลุดออกจากปากในประโยคต่อมาทำให้เขาหยุดชะงัก

“แล้ว... ถ้าเกิดว่าผมอยากจ้างคุณล่ะ คุณจะกลับมารับงานไหม”

คาร์ลตันหันขวับไปมองคนที่ยังคงนั่งอยู่ตรงโซฟาด้วยความไม่เข้าใจ

“ถามอะไรแปลก ๆ ไปมีเรื่องอะไรกับใครมาหรือไง”

เสียงที่ฟังดูจริงจังขึ้นมามากหลายส่วนทำให้ลิโอคลี้อย่น้อย ๆ แล้วลุกขึ้นจากโซฟาก้าวเดินไปหยุดอยู่เบื้องหน้าคาร์ลตัน ก่อนจะเขย่งปลายเท้ายึดตัวขึ้นไปกระซิบที่ข้างหูแผ่วเบา

“ผมล้อเล่น”

จากนั้นลิโอก็ผละห่างพร้อมกับรอยยิ้มกว้างแล้วเดินออกไปจากห้องนี้ ทิ้งให้เจ้าของร่างสูงยืนมองตามหลังไปด้วยสายตาที่ยากเกินกว่าจะคาดเดา

หลังจากแยกกันเมื่อตอนกลางวันลิโอก็ไม่ได้เจอคาร์ลตันอีกเลย เพราะเขามัวแต่่วนวายอยู่กับงานบ้าน ส่วนคาร์ลตันก็ใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในฟาร์ม ช่วงรับประทานอาหารมื้อเย็นก็ไม่ได้มีการพูดคุยอะไรกันมาก เนื่องจากเขาเองก็หัวหม่นอยู่กับงานในครัว เงยหน้าขึ้นมาอีกทีก็เหลือคนอยู่ในโรงครัวเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

พอคนงานทุกคนรับประทานอาหารมื้อเย็นเสร็จก็แยกย้ายกันกลับไป จะมีก็เพียงบางคนที่เลือกนั่งดื่มสังสรรค์กันต่อ ซึ่งก็จะเป็นกลุ่มชายโสดที่ทำงานอยู่ที่นี่มาเป็นเวลานานอย่างเลียมโอลิวเวอร์ และคนงานชายอีกสองสามคน

“คุณโคดี้เล่าให้ฟังว่าแมนเทิลใหญ่โตกว่าเดิมมาก ฉันจะอยากไปเห็นด้วยตาตัวเองจริง ๆ... เฮ้อออ” เลียมบ่นพึมพำกับตัวเองพลางถอนใจอย่างสิ้นหวัง

“ฝันเอาเถอะ คุณคาร์ลตันคงไม่อยากกลับไปเหยียบลาสเวกัสอีกแล้ว”

คำพูดของโอลิเวอร์ยิ่งตอกย้ำให้เลียมกระดกเบียร์รอกปาก รวดเดียวจนหมดแก้ว รวากับคนอกหักที่กำลังชอกช้ำหัวใจ จากนั้น ก็วางแก้วกระแทกลงบนโต๊ะเสียงดังลั่น

ปัง!

“ลีโอหยิบเบียร์มาอีกขวดสิ!”

เจ้าของชื่อที่ยืนล้างจานอยู่หันไปมองทางกลุ่มคนที่นั่งร้องรำ ทำเพลงติดแบนโจและพูดคุยกันอยู่ตรงโต๊ะรับประทานอาหารด้านหลังเขา ก่อนเห็นว่าตอนนี้คนที่ชื่อเลียมดูเหมือนจะเมาได้ที่ และ กำลังโบกไม้โบกมือมาให้เขาด้วยสีหน้ายิ้มแย้มตาหวานหยาดเยิ้ม

ลีโอวางมือจากสิ่งที่ทำอยู่ตรงหน้าแล้วเอื้อมมือไปหยิบขวด เบียร์บนชั้นวางของด้านบนคีบขึ้นมาถือทั้งสองมือ ก่อนเดินเข้าไป หาเลียม

“พวกคุณดื่มเบียร์กันเหมือนเป็นน้ำเปล่าเลยนะครับ” ลีโอพูด ขณะเปิดขวดเบียร์แล้วรินลงในแก้วของอีกฝ่าย

“แล้วนายไม่ดื่มหรือลีโอ”

หลังจากโอลิเวอร์เอ่ยถาม ทุกคนบนโต๊ะก็หันมองมาทางเขา เป็นตาเดียว รวากับว่ากำลังรอฟังคำตอบอย่างคาดหวัง แต่ยังไม่ทัน ที่เขาจะได้ตอบปฏิเสธอะไรกลับไปเลียมก็คว้าแขนเขาให้ไปนั่งตรงที่ว่างข้างๆ

“นั่นสิ มานั่งดื่มด้วยกันดีกว่า”

เลียมไม่พูดเปล่าแย่งขวดเบียร์ไปจากมือของเขา แล้วเทใส่ แก้วเปล่าใบหนึ่ง

“ถือว่าเป็นการดื่มต้อนรับก็แล้วกัน แต่ว่าหน้าละอ่อนอย่าง นายจะดื่มได้หรือเปล่า จันรินให้ครึ่งแก้วก่อนดีกว่า”

“รินมาเถอะครับ ผมดื่มได้”

“งั้นก็เอาไป”

นัยน์ตาสีฟ้าหลุมมองริ้วของเครื่องดื่มน้ำที่หมุนวนเป็นวงกลมอยู่ในแก้วตรงหน้าของตน กลิ่นหอมอันหนักแน่นของฮอปส์และคาราเมลลอยขึ้นมาเตะจมูก มันหอมยั่วยวนจนอดใจไม่ไหวต้องยกขึ้นจิบช้า ๆ

“แต่ผมคงดื่มกับพวกคุณได้ไม่นานนะ พรุ่งนี้ผมต้องตื่นไปปลุกคุณคาร์ลตันแต่เช้า”

“จะว่าไปนายกับคุณคาร์ลตันคู่สนิทสนมกันสินะ วันนี้ฉันเห็นเขาพานายไปนั่งเล่นในห้องหลังคอกม้า” เลียมยกแก้วในมือขึ้นดื่มพร้อมกับเหลือบมองหนุ่มผมสีบลอนด์ทองที่นั่งอยู่ข้างกาย ก่อนค่อยๆ ดื่มด้วยเสียงกระซิบเบา “รู้จักกันมาก่อนหรอ”

“จริง ๆ ก็ไม่ถึงกับรู้จักกันหรอกครับ เรื่องมันค่อนข้างยาวนะ”

เลียมได้ยืดยางนั้นก็หัวเราะอย่างอารมณ์ดี วาดแขนไปทอดคอ ลีโอไ้หัวลม ๆ “เอาละ เพื่อนายไม่รู้ ยาวแค่ไหนก็ไหว พวกฉันอยู่ได้จนถึงเช้า”

“ผมคงอยู่ไม่ไหวหรอก หมดแก้วนี้ก็ต้องไปแล้วละ”

ลีโอยกแก้วเบียร์ในมือที่เลียมรินให้เยอะพอสสมควรกระดกดื่มรวดเดียวจนหมดแล้ววางลงบนโต๊ะ จากนั้นก็หันไปบอกลาทุกคนด้วยท่าทางยิ้มแย้ม

“ผมขอตัวก่อนนะครับ”

เมื่อลีโอลุกเดินออกไปจากวงสนทนา คนบนโต๊ะก็เริ่มร่ำร้องรำทำเพลงกันต่อ โดยไม่มีใครสังเกตเห็นสายตาของใครบางคนที่ยังมองพวกเขามาสักพักใหญ่...

คาร์ลตันยืนอยู่ตรงระเบียงห้องนอนชั้นสองที่ปิดไฟมืด สายตาของเขาจับจ้องอยู่ที่คนคนหนึ่งมาตั้งแต่ต้นโดยไม่ละไปไหน

จนกระทั่งเห็นว่าลิโอเดินทางไปยังจากระยะสายตาแล้ว คาร์ลตันก็เดินกลับเข้าไปในห้องนอนและยกหูโทรศัพท์ที่ตั้งโต๊ะขึ้นมาแนบหู

หมูนจานโทรศัพท์แบบโรตารี⁸ ไปจนครบเลขก่อนที่เสียงสัญญาณรอสายจะดังขึ้น คาร์ลตันติดต่อหาลูกน้องคนสนิทอีกคนที่เคยทำงานด้วยกันตอนเขายังดูแลแมนเทิล ผู้ที่เป็นเสมือนเหยี่ยวข่าวคนสำคัญ คอยช่วยเหลือไล่ล่าหาข้อมูลลับจากทั่วสารทิศมาให้เขา

“เจเดน ฉันอยากให้นายช่วยสืบเรื่องใครคนหนึ่งให้ฉันที”

⁸ โทรศัพท์บ้านรุ่นเก่าแบบหมุนหมายเลข หรือที่เรียกว่าโทรศัพท์แบบโรตารี